

skøn omkring 0,86 kg i 1999, faldende til 0,84 kg i 2002.

Ses på de samlede emissioner fra elproduktion og det antages at elproduktionens emissioner fremover vil følge kvoterne indeholdt i aftalen om elreformen, vil disse udgøre 23 mio. t faldende til 20 mio. t over aftaleperioden. Ved »emissioner fra el« forstås i denne forbindelse (i overensstemmelse med forudsætningerne fra elreformaftalen) de samlede emissioner minus beregnede emissioner til varme, med en antaget varmeeffektivitetsgrad på 200 pct.

Såfremt de i spørgsmålet anvendte forudsætninger lægges til grund (en varmeeffektivitetsgrad på 125 pct., dog for decentrale værker de afgiftsmæssige virkningsgrader), findes, at »emissionerne fra el« vil udgøre:

	Mio. t CO ₂
1999	21,5
2000	19,4
2001	18,4
2002	17,6

Sammenholdt med tabellen ovenfor kan derfor siges, at der betales afgift for flere tons, end der beregningmæssigt er henført til el. Med spørgsmålets præmisser, i 2002 f.eks. knap 10 mio. t (nemlig 28,5 minus 17,6), svarende til en »merbetaling« på ca. 1,1 mia. kr.

Dette bør ses i sammenhæng med, at der ydes tilskud til CO₂-venlig elproduktion som vindmøller og naturgaskraftvarme. Disse tilskud var i 1998 omkring 1,3 mia. kr. og ville med de eksisterende tilskudsregler have været vokset til ca. 1,9 mia. kr. i 2002, men forventes efter elreformens gennemførelse at være faldende.

Elforbrugerne kan altså siges at betale en merpris af to grunde: enten som betaling for CO₂-emissioner eller som merbetaling for CO₂-venlig elproduktion, der sænker emissionerne. Dette svarer til, hvad der gælder, hvis forbrugeren vælger at investere i elbesparelser: her fås en reduktion i elbetalingen, inklusive CO₂-afgiften på el, til gengæld fås en merudgift til at gennemføre besparelsen.«

Miljø- og energiministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 1975 stillet af folketingsmedlem Frank Dahlgaard (KF):

Spørgsmål nr. S 1975:

Vil ministeren redegøre for konsekvenserne af og mulighederne for på linje med den planlagte distributionsafgift at differentiere pligten til at købe el baseret på vedvarende energi og decentral kraftvarme?

Svar:

Den indgåede aftale om elreformen er et resultat af politiske forhandlinger, hvor der er taget hensyn til adskillige ofte modsatrettede interesser – indførelse af konkurrence i elsektoren, markedsåbning, rimelige økonomiske vilkår for VE-producenter, forbedring af statsfinansierne, lave elpriser, industriens konkurrenceevne etc.

I forbindelse med udformningen af de elementer i elreformaftalen, som skulle sikre den aftalte statsfinansielle provenuforbedring, blev hensynet til industriens konkurrenceevne tilgodeset med en differentieret distributionsafgift, hvor momsregistrerede forbrugeres afgiftsbetaling vil være 1/4 af øvrige forbrugeres. En differentieret aftageforpligtelse for vedvarende energi og decentral kraftvarme vil ligge uden for de rammer, der med elreformaftalen er fastlagt med et bredt politisk flertal.

Konsekvenserne af at differentiere aftageforpligtelsen til den prioriterede elektricitet vil være, at de ikke-momsregistrerede forbrugere skal betale en større andel af udgifterne til den prioriterede produktion under hensyntagen til industriens konkurrenceevne. I forvejen er de ikke-momsregistrerede forbrugere til forskel fra de momsregistrerede pålagt elafgift og moms.

Med udgangspunkt i de forudsætninger, der anvendes til beregninger i forbindelse med reform-aftalen, vil en differentiering, hvor momsregistrerede forbrugere maksimalt skal aftage 20 pct. prioriteret elektricitet, reducere elprisen for disse forbrugere med gennemsnitlig godt 1 øre/kWh, mens elprisen for øvrige forbrugere vil stige med 1-2 øre/kWh. Der er ikke foretaget beregninger, hvor der yderligere differentieres til fordel for enkelte virksomheder med et stort elforbrug. En sådan beregning vil kræve en detaljeret gennemgang af fordelingen af industriens elforbrug på forbrugsstørrelsesgrupper.